

Den perfekte bror

Niles Helberg, 1990 (4,4 ns)

Min bror er to år ældre end mig – han fylder snart tretten. I den sidste tid har han haft ondt i brystet, når han
5 er forpustet. Bortset fra det har han altid været god til fodbold og al mulig sport. Han har spillet på førsteholdet, siden han begyndte til fodbold. Det var meningen at jeg skulle være nøjagtig lige så god til fodbold som ham. Men jeg har aldrig spillet på førsteholdet.

10 Min storebror har altid rodet med computere og sådan noget. Han lavede sine første programmer, da han gik i børnehaven. Jeg har også prøvet at lave programmer, men jeg er ikke nær så dygtig til det, som min bror. Det var ellers meningen.

15 Min bror laver også opfindelser. Det bedste og værste, han har lavet, er en lille elektrisk dims som han har gemt inde i telefonen på fars og mors soveværelse. Så min bror og jeg kan ligge om aftenen på hvert vores værelse og høre alt, hvad der foregår i soveværelset. Det er et år siden, min bror

20 lavede dimsene, men far og mor har ikke opdaget den endnu. Så ville de sikkert. afbryde den. Der går nu også lang tid imellem, jeg gider lytte. I starten var det sjovt at høre dem bolle. Jeg kunne blive helt rød i hovedet ved lyden. Men det blev hurtigt kedeligt. Så er det bedre, når de skændes. Men
25 det gør de sjældent.

I går aftes klippede jeg ledningen til min storebrots lyttedims over. I virkeligheden kunne jeg have haft en masse søskende. Men første gang mor blev gravid, fandt lægerne ud af, at barnet ville få en eller anden mystisk sygdom. Så
30 far og mor besluttede at få barnet fjernet, før det blev født. Anden gang mor blev gravid, opdagede lægerne, at barnet ville blive overfølsomt over for nogle ting i maden. Det barn blev også fjernet, før det blev født, for far og mor ville ikke tage ansvaret for at sætte et handicappet barn i verden.

35 Tredje gang mor var gravid, kunne lægerne ikke finde den mindste fejl ved fosteret. Så det fik lov at leve. Og det blev altså til Michael, min storebror. Han er som sagt også god både til fodbold og computere og alting. Og han har aldrig været syg, bortset fra forkølet.

40 Far og mor ville gerne lave en lillesøster eller lillebror til Michael, men første gang de prøvede, opdagede lægerne at barnet ville blive en nærsynet pige. En, der skulle gå med
briller altid. Hun blev fjernet, for far og mor syntes ikke, der var grund til at føde et unormalt barn, når man kunne få et
45 helt normalt.

Og så var det, at de lavede mig. De ville helst ikke have, at der var for mange år imellem børnene, så prøvede de ikke mere på den almindelige måde. De ville være helt sikre på, at jeg blev lige så perfekt som Michael. Lægerne tog nogle
50 celler fra min bror og fik dem til at danne et nyt foster. Så blev fosteret puttet ind i mor, og hun fødte mig på normal måde. De kalder det kloning, og det er noget helt specielt, for der er kun et par hundrede klonede børn i Danmark.

Jeg er to år yngre end Michael, og jeg hedder Niels, men
55 bortset fra det, er jeg nøjagtig magen til min bror. Jeg ser ud præcis ligesom på de billeder, der blev taget af Michael for to år siden. Og når jeg ser på Michael, ved jeg, hvordan jeg selv ser ud om to år.

Nogle gange er det sjovt at være en kloning. Nogle gange
60 er det irriterende. Farmor siger tit sådan noget som: „Gud,

præcis sådan sagde din bror også for to år siden ...“ – „Nej, er du begyndt at samle på frimærker, Niels? Det gjorde Michael også for to år siden ...“ – „Da din bror var på din
alder, havde han en lille kæreste med lyst hår og hestehale.

65 Har du også sådan en kæreste, Niels?“

I skolen er der sommetider nogle, der gør nar af os. Det er ikke så meget de andre børn. Men en af Michaels lærere kommer tit hen til mig og siger: „Jeg synes, du er vokset nedad, Michael“ og min idrætslærer kalder mig for „Mini-
70 Michael“ og fortæller mig altid, hvor god min bror var til at klatre i tove og springe over buk og sådan noget, da han var på min alder.

Heldigvis er mor og far ikke sådan. Mor siger altid, at selvom jeg ligner min storebror, behøver jeg ikke være
75 ligesom ham. „I er genetisk ens, men forskellige personligheder ...“. Hun vil gerne have, jeg har mine egne interesser og ikke prøver at efterligne Michael. Og jeg er faktisk også anderledes. Jeg er for eksempel ikke nær så god til sport, som Michael. Det kan godt være, at jeg kunne blive
80 det, men jeg gider ikke træne, ligesom han gør. Jeg gider heller ikke sidde og bryde hjernen foran computeren i

timevis, sådan som Michael altid har gjort. Jeg vil meget hellere tegne og læse bøger og cykle rundt på vejene med mine kammerater.

85 Jeg hader at arve Michaels tøj. Jeg vil helst have nogle helt andre farver end ham. Da Michael sidst valgte at få en blå vindjakke, valgte jeg en rød, selvom jeg faktisk bedst kunne lide den blå. Far smilede bare og sagde, at Michael også havde en rød vindjakke, da han var på min alder.
90 Michael er ved at være langhåret, så jeg vil helst have kort hår, der stritter. „Det havde jeg også, da jeg var lille“ siger Michael hånligt.

En stor forskel er der i hvert fald på os: Michael har en lillebror, som han kan drille. Jeg har en storebror, som jeg
95 kan blive drillet af. Jeg ville gerne selv have en lillebror eller lillesøster, men det får jeg aldrig. Far og mor har ordnet det sådan, at de ikke kan få flere børn. De siger, at nu har de jo to perfekte unger, så må det være nok.

I går aftes lå jeg længe på mit værelse. Jeg havde tændt for
100 Michaels hemmelige lytteapparat, så jeg kunne høre alt, der foregik i fars og mors soveværelse. I lang tid var der helt

stille. Men så begyndte de at snakke. De skændtes ikke – de snakkede.

„Du har været så underlig, siden du kom tilbage fra
105 hospitalet,“ sagde mor.

Far havde været på hospitalet for at snakke med lægerne om Michael. Siden Michael havde begyndt at få ondt i brystet, når han var forpustet, havde han været til nogle undersøgelser.

110 „Er der noget i vejen?“ sagde mor. „Er der noget, du ikke har fortalt mig endnu?“

Det varede lidt, før jeg gættede, hvad den næste lyd var for noget.

Det var ikke en lyd, jeg havde hørt før; det var far, der
115 hulkede.

„Hvad er det?“ sagde mor med en meget bekymret stemme. „Du må fortælle mig det, lige meget hvad det er.“

Der gik lang tid, før far sagde noget. Da han endelig talte, var det med en lav og mærkelig stemme.

120 „Det er galt med Michaels hjerte. En meget sjælden sygdom. Den starter i puberteten. De kan ikke – gøre noget.“

„Jamen – hvad mener du? Kan de ikke gøre noget?

De *skal* gøre noget!“

125 Der var stille et stykke tid. Så talte far igen.

„Der er ikke noget, man kan gøre. Det er en utrolig sjælden sygdom. Lægen sagde, at den var – utrolig sjælden.“

Der var stille et øjeblik. Så udbrød far:

130 „Vi mister ham.“

„Nej!“ skreg mor. Så græd hun.

Både far og mor græd. Det lød så forfærdeligt, at jeg også begyndte at græde.

Så sagde far noget mere:

135 „Lægen spurgte, om vi havde andre børn. Jeg sagde, vi har Niels. Så sagde lægen, at det er en såkaldt dobbelt recessiv arvelig defekt, Michael har. Chancen for, at en søskende også har den, er en mod en million. Med mindre altså ...“

140 Nu skreg mor igen. Jeg ledte febrilsk efter en saks, fandt den og klippede ledningen til lytteapparatet over.

Når livet begynder, Det Ethiske Råd